

Det er da fuldstændig umuligt. Vi kan jo intet gøre, hvis ikke vi samarbejder med de lande, der er omkring os, og retsområdet er jo andet end flygtningepolitik. Det er en masse andre ting. Det handler også om inddrivelse af tilgodehavender, hvis man handler på tværs af grænserne; det har at gøre med deling af familier, ulykkelige skilsmisser osv., osv. Det har masser af betydning for almindelige mennesker, og det vil Dansk Folkeparti ikke være med til. Jeg synes, det er begrædeligt.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Sagt til hr. Thulesen Dahl: Det er jo ganske vanskeligt at bygge en bro, hvis kysten hele tiden flytter sig. Er realiteten ikke, at Dansk Folkepartis forgængere i Fremskridtspartiet i 1986 sagde ja til det indre marked, og siden har Dansk Folkeparti sagt nej, nej, nej.

Hvis Dansk Folkeparti ønsker at bygge bro, kunne vi så ikke bare få ét eksempel, hvor man vil møde os, bare ét eksempel. Der er jo meget at tage af i EU-samarbejdet.

Så til flygtningepolitikken. For det første kender vi jo ikke det endelige resultat af den flygtninge-/indvandrerpolitik om familiesammenføring, som hr. Thulesen Dahl refererer til.

Men jeg vil gerne stille et spørgsmål til hr. Thulesen Dahl. Når det, der er på vej, er, at vi fremover får 25 lande i EU, der har ordnede forhold for flygtningene, tror hr. Thulesen Dahl så, at det vil give flere eller færre flygtninge i Danmark?

Er det ikke i realiteten sådan, at hvis vi har ordnede forhold i flere lande, vil tendensen være, at flygtningene spreder sig mere, og at der altså kommer færre til Danmark?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Først til hr. Keld Albrechtsen: Jeg synes, det ville være helt fint at sætte sig ned og gennemgå de ting, hr. Keld Albrechtsen nævner. Dyrertransport er et oplagt eksempel, hvor man kunne sige det er vigtigt at fastholde nationalstatens mulighed for at agere.

Vi kunne sagtens sætte os ned i forhold til sådan en øvelse, og vi sætter gerne tid af til det. Om det så overhovedet har nogen gang på Jorden i forhold til de meldinger, hr. Keld Albrechtsen har fået på forespørgsler rettet til dem, der repræsenterer partierne bag forslaget til vedtagelse, er et helt andet spørgsmål.

Så til fru Elisabeth Arnold med hensyn til retsområdet. Forbeholdet siger, at vi fuldt og helt deltager i det mellemstatslige samarbejde på retsområdet. Det er jo lidt påfaldende at høre, at vi ikke vil deltage i noget samarbejde. Forbeholdet, vi har, går netop ud på, at vi deltager. Men vi deltager ikke, når det bliver overstatsligt, og når vi kan stemmes ned. Vi deltager på det mellemstatslige grundlag. Det synes vi er godt, for det betyder, at den udlændingeaftale, vi har lavet med regeringen, står fast, hvis vi fastholder forbeholdet, og det har vi mulighed for at bevare et flertal for her i Folketinget på baggrund af et folkeligt mandat fra befolkningen. Det synes vi er godt og rigtigt.

Så er det rigtigt, at retsområdet jo også er andet end flygtningeområdet. Men det er for os et meget centralt område, og vi vil ikke have, at svenskerne, fordi de bliver fornærmede over, hvad vi laver i Danmark, via EU skulle kunne undergrave vores ret til at bestemme, hvilke regler vi vil have her i Danmark. Det er simpelt hen så vigtigt.

I forhold til den grænseoverskridende kriminalitet har vi jo talrige gange sagt: Hvorfor starte med at øge den grænseoverskridende kriminalitet ved at fjerne grænsekontrollen og så bagefter lave et meget tæt samarbejde for at gøre noget imod den? Hvorfor ikke fortsat have en grænsekontrol for netop at forhindre grænseoverskridende kriminalitet og derudover selvfølgelig samarbejde med landene omkring os om bekæmpelse af kriminalitet? Selvfølgelig skal vi da det. Men det er jo ikke helt ligegyldigt, hvilke præmisser det sker på.

Til fru Charlotte Antonsen, som siger, at vi siger nej, nej, nej. Jamen sagen er, at vi ikke bare lader os lokke. De partier, der repræsenterer et ja i forbindelse med forskellige folkeafstemninger i Danmark, siger jo ja, ligegyldigt hvad der sker i EU, efterhånden som det bliver mere og mere EU-suverænitet på bekostning af national suverænitet. Man går bare med og siger ja til det.

Vi har sådan set et ståsted, der siger, at vi har været dybt skeptiske over for mange af de ting, der er sket. Det, der i virkeligheden har flyttet sig, er, at man er nået længere og længere væk fra vores udgangspunkt, som er sikring af nationalstaten som den ramme, der er god for demokrati og folkestyre i Danmark.

Derfor bliver vi selvfølgelig nødt til med stadig kraftigere og klarere røst at sige nej til det, vi nu kan se er på vej i en forfatningstraktat.